

นำเรื่อง

๑๙๗๖

มาร์กาเร็ต สแตนโฮป ยืนอยู่ที่ประตูซึ่งเปิดไปสู่เฉลียง ไบรอนท่าทางเจ้าชู้เจ้าอย่างของเธอฉาบไว้ด้วยความเย็นชาราวน้ำแข็ง ขณะที่มองพ่อบ้านส่งถาดเครื่องดื่มให้กับหลานๆ ของเธอที่เพิ่งกลับมาจากโรงเรียนเอกชนคนละแห่งกันในช่วงวันหยุดฤดูร้อน หากมองเลยเฉลียงออกไปในหุบเขาเขียวชอุ่มเบื้องหลังจะเห็นเมืองริจด์มอนด์ รัฐเพนซิลเวเนีย ได้อย่างถนัดตา พร้อมถนนคดเคี้ยวที่ปลูกต้นไม้เรียงเป็นแนว สวนสาธารณะที่ตัดเลื่อมอย่างงามและย่านช้อปปิ้งสวยแปลกตา ยิ่งไปกว่านั้นจะเห็นเนินสูงๆ ต่ำๆ ของสโมสริจด์มอนด์ ส่วนตรงใจกลางเมืองพอดิบพอดีนั้นเป็นที่ตั้งอันกว้างขวางของกลุ่มอาคารอิฐสีแดงของสแตนโฮปอินดัสตรีส์ ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับความสำเร็จของแทบจะทุกรั่วเรือนในริจด์มอนด์ ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อม เมืองริจด์มอนด์นั้นเป็นเช่นเดียวกับชุมชนขนาดเล็กส่วนใหญ่คือมีระบบชั้นชนทางสังคมที่ฝังรากลึก และตระกูลสแตนโฮปก็ยืนหยัดอย่างมั่นคงอยู่ที่จุดสูงสุดของโครงสร้างทางสังคม เช่นเดียวกับคฤหาสน์สแตนโฮปที่ตั้งมั่นอยู่บนหน้าผาที่สูงที่สุดของริจด์มอนด์

ทว่าวันนี้ความคิดของมาร์กาเร็ต สแตนโฮป ไม่ได้อยู่ที่ทิวทัศน์ซึ่งมองเห็นจากเฉลียง หรือสถานะทางสังคมอันสูงส่งที่เธอได้รับมาตั้งแต่เกิดและสูงขึ้นอีกด้วยการแต่งงาน แต่เธอกำลังคิดถึงเรื่องน่าประหลาดใจชวนตะลึงที่เธอกำลังจะบอกแก่หลานที่น่าซึ้งทั้งสามคนต่างหาก อเล็กซ์ หลานชายคนเล็กสุด วัยสิบหกปี เห็นเธอกำลังมองอยู่ เขาก็อดอดหยิบขำเย้ยจากถาดเงินของพ่อบ้านแทนที่จะเป็นแชมเปญช่างเหมือนกันทั้งที่สาวน้อยชายเลยทีเดียวน มาร์กาเร็ตนึกสบประมาทขณะที่พินิจเด็ก

สองคน ถูกตามใจจนเสียคนกันทั้งคู่ เหลาะแหละ นอนกับใครไม่เลือกหน้า แล้วก็ไร้ความรับผิดชอบ เด็กสองคนนี้ดื่มเหล้ามากเกินไป ใช้เงินมากเกินไป และเอาแต่เล่นมากเกินไป เรียกได้ว่าเป็นเด็กเลวที่ถูกตามใจเสียจนไม่รู้จักคำว่าวินัยในตัวเองเลย แต่ทุกอย่างกำลังจะจบลงแล้ว

สายตาของเธอมองตามพ่อบ้านขณะที่เขานำถาดไปยื่นให้เอลิซาเบทซึ่งสวมชุดกระโปรงรัดรูปเปิดไหล่คอลูกสีเหลือง พอเห็นยาของตนมองมา สาววัยสิบเจ็ดก็ส่งสายตาสไปแกลมทำทนายไปให้ แล้วหยิบแชมเปญสองแก้วด้วยท่าทีกวนอารมณ์แบบเด็กๆ มาร์กาเรต สเตนโฮป มองหลานสาวโดยไม่พูดอะไร เด็กสาวแทบจะสะท้อนภาพของผู้เป็นแม่ออกมาไม่ผิดเพี้ยน หญิงขี้เมารักสนุก ปัญญาตื่นเงิน และร่าเริงระเริง ที่เสียชีวิตไปเมื่อแปดปีก่อนตอนรถสปอร์ตที่ลูกชายของมาร์กาเรตเป็นคนขับโถงไปกับแผ่นน้ำแข็งบนทางหลวงจนคุมไม่อยู่ จบชีวิตตัวเองกับภรรยา และทิ้งลูกเล็กๆสี่คนให้เป็นกำพวด รายงานของตำรวจบอกว่าทั้งสองอยู่ในสภาพมึนเมาและรถคันนั้นวิ่งเกินร้อยไมล์ต่อชั่วโมง

หกเดือนก่อน สามีมาร์กาเรตซึ่งไม่นำพาต่ออายุที่มากแล้วและสภาพอากาศที่เลวร้ายเสียชีวิตบนเครื่องบินส่วนตัวขณะบินไปที่โคซุเมลตามที่เชื่อกันว่าจะไปตกปลา นางแบบอายุยี่สิบห้าที่อยู่บนเครื่องบินลำนั้นคงจะตามไปด้วยเพื่อจะได้ช่วยเกี่ยวเหี่ยวกับตะขอเบ็ดของเธอเขาสินะ เธอคิดอย่างใจร้ายผิดปกติและเฉยเมยเย็นชา อุบัติเหตุที่นำไปสู่ความตายบอกได้อย่างชัดเจนถึงความลำเอียงและความประมาทซึ่งเป็นนิสัยของผู้ชายทุกคนทุกรุ่นในตระกูลสเตนโฮป ชายรูปหล่อ หยิ่งยโส และสะเพร่าทุกคนในครอบครัวนี้ใช้ชีวิตแต่ละวันของตนประหนึ่งว่าพวกเขาจะอยู่ค่าฟ้าและไม่ต้องรับผิดชอบต่ออะไรกับใครทั้งนั้น

ผลก็คือทั้งชีวิตของมาร์กาเรตผูกติดอยู่กับศักดิ์ศรีที่ถูกย่ำยีและต้องคอยตั้งมั่นกับการควบคุมตัวเอง ในขณะที่สามีสีลธรรมเสื่อมของเธอเอาแต่ผลาญสมบัติไปกับนิสัยแยๆ ของตัวเอง และสอนบรรดาหลานชายให้ใช้ชีวิตแบบเดียวกับเขาด้วยปีที่แล้วในระหว่างที่เธอนอนหลับอยู่ชั้นบน เขาพาโสเภณีเข้ามาในบ้านหลังนี้ และเขากับพวกเด็กผู้ชายก็พลัดกันสนุกกับพวกหล่อน ทุกคนยกเว้นจัสติน จัสตินหลานรักของเธอ...

เพราะความอ่อนโยน ฉลาดเฉลียว และขยันขันแข็ง จัสตินจึงเป็นคนเดียวในบรรดาหลานชายทั้งสามที่พอจะคล้ายคลึงกับผู้ชายในตระกูลของมาร์กาเรตบ้าง

และเธอก็รักเขาสุดหัวใจ ตอนนี้อัจฉินตายไปแล้ว โดยที่เช็คคารี น้องชายของเขายังมีชีวิตอยู่และสุขสบายดี พลังกายพลังใจที่แข็งแกร่งของเขาเหมือนคอยเสียดสีเหน็บแนมเธอ เธอหันไปมองเด็กหนุ่มผู้กำลังก้าวทำอย่างว่องไวขึ้นบันไดหินที่ทอดมาสู่เฉลียงตามที่เธอเรียกหา ความเกลียดชังที่พลุ่งพล่านอยู่ในตัวระเบิดขึ้นจนแทบจะทนไม่ไหวยามที่เห็นเด็กหนุ่มวัยสิบแปดปีร่างสูงผมสีเข้มคนนี้ นิ้วของเธอกำแก้วในมือแน่นเข้า เธอสูทหนักล้ากลืนความรู้สึกแรงเร้ารุนแรงที่อยากจะขว้างแก้วหรือเอาเล็บตะกุกลงบนใบหน้าสีแทนของเธอ

เช็คคารี เบนดิกต์ สเตนโฮป ที่ ๓ ซื่อนี้ตั้งตามสามีมาร์กาเรต และเขาช่างมีรูปร่างหน้าตาเหมือนกับเจ้าของชื่อเดิมในวัยเดียวกันยิ่งนัก แต่นั่นไม่ใช่เหตุผลที่เธอชังน้ำหน้าเขาหรอก เธอมีเหตุผลที่ดีกว่านั้นมากที่จะเกลียดเขา และเช็คคารีก็รู้ แนน้อยแล้วว่าเหตุผลนั้นคืออะไร แต่อีกไม่กี่นาทีนี้แหละ เขาจะได้ชัดใช้ในสิ่งที่เขาทำลงไปเสียที ซึ่งจะอย่างไรมันก็ยังไม่สาสมอยู่แล้ว เธอไม่มีทางบังคับให้เขาชดใช้ได้หมดสำหรับเรื่องนั้น และเธอก็เกลียดตัวเองที่ทำอะไรไม่ได้เกือบจะพอๆ กับที่เกลียดเขานั้นเลยทีเดียว

เธอรอจนพอบ้านเธอแชมเปญมาให้เขา แล้วจึงเดินออกไปที่เฉลียง “พวกแกคงจะเปลืองใจสินะว่าทำไมวันนี้ฉันถึงได้เรียกประชุมครอบครัวนิดหน่อย” เธอเอ่ยขึ้น เช็คคารีมองเธอเงิบๆ จากบริเวณลูกกรงที่เขายืนอยู่โดยไม่ได้แสดงความเห็น แต่มาร์กาเรตมองเห็นสายตาเมื่อหน้าสุดจะทนที่อเล็กซ์กับเอลิซาเบทส่งให้กันขณะที่นั่งอยู่ตรงโต๊ะได้ร่วมสนทนา สองคนนี้อายไปให้พ้นจากเฉลียงจะตายอยู่แล้วละสิ จะได้ไปหาเพื่อนที่เป็นวัยรุ่นประเภทเดียวกับตัวเอง ก็พวกหนุ่มสาวไร้คุณธรรมที่สรรหาแต่เรื่องตื่นเต้น แถมยังพยายามทำตัวเป็นตัวของตัวเองแบบไม่ได้เรื่อง แล้วยังทำสิ่งต่างๆตามอำเภอใจ เพราะรู้ว่าเงินของครอบครัวจะช่วยตนออกจากผลลัพธ์ที่ไม่น่าสนุกได้ “ฉันรู้อยู่หรอกว่าพวกแกเมื่อจะตายแล้ว” เธอพูดพร้อมกับหันไปหาสองพี่น้องที่โต๊ะ “งั้นก็จะพูดเข้าเรื่องเลยละกัน ฉันแน่ใจว่าพวกแกแต่ละคนคงจะไม่เคยนึกสงสัยเกี่ยวกับเรื่องที่แสนจะปกติในชีวิตอย่างเรื่องเงินๆ ทองๆ ของตัวเองหรอก แต่ความจริงมีอยู่ว่า ปู่ของพวกแกนะมัวแต่วุ่นวายอยู่กับ ‘กิจกรรมสังคม’ มากเกินไป แถมยังเชื่อว่าตัวเองจะอยู่ค่าฟ้าจนไม่ยอมตั้งกองทุนทรัสต์ที่ถูกต้องเหมาะสมให้หลังจากที่พ่อแม่แกตายไปแล้ว เลยกลายเป็นว่าตอนนี้ฉันเป็นคนดูแลทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของปู่แกแต่เพียงผู้เดียว ถ้าพวกแกสงสัยว่าฉันหมายความว่ายังไง ฉันก็จะ

อธิบายให้ฟังเดี๋ยวนี้เลย” เธอยิ้มอย่างสามสใจเมื่อพูดต่อไปว่า “ตราบเท่าที่แกสองคนยังไปโรงเรียน ทำเกรดได้ดีขึ้น และไม่ประพฤติตัวให้ฉันรู้สึกว้าวนี่ไม่ได้ฉันก็จะจ่ายค่าเล่าเรียนให้ต่อไปและอนุญาตให้พวกแกเก็บรถสปอร์ตสุดหรูไว้ได้จบ”

ปฏิกิริยาที่เกิดขึ้นในฉับพลันทันใดของเอลิซาเบทนั้นเป็นความงุนงงมากกว่าความตกใจ “แล้วค่าขนมกับค่ากินอยู่ของหนูตอนเข้ามหาวิทยาลัยปีหน้าล่ะคะ”

“แกจะไม่ต้องมี ‘ค่ากินอยู่’ เพราะแกจะอยู่ที่นี้และเข้าเรียนอนุปริญญาที่วิทยาลัย! ถ้าภายในสองปีข้างหน้าแกพิสูจน์ตัวเองให้เห็นว่าไว้ใจได้ ถึงตอนนั้นต้องถึงตอนนั้นก่อนนะ ฉันถึงจะอนุญาตให้แกไปเรียนที่อื่น”

“วิทยาลัยอนุปริญญา” เอลิซาเบททวนคำอย่างโกรธจัด “คุณย่าไม่ได้จะทำอย่างที่คุณแม่ทำทั้งหมดจริงๆ ใช่ไหม!”

“ก็ลองดูสิ เอลิซาเบท ลองซัดขึ้นฉันและคอยดูฉันตัดเงินแกไม่ให้เหลือสักเซ็นต์เดียว ถ้ามีข่าวเรื่องปาร์ตี้เมามาย เรื่องยา เรื่องมั่วผู้ชายมาถึงหูฉันอีก แม้แต่คำเดียวนะ แกจะไม่มีวันได้เห็นเงินอีกแม้แต่สักดอลลาร์เลย” เธอเหลือบมองอเล็กซานเดอร์แล้วพูดต่อไปว่า “เพื่อว่าแกยังสงสัยนะ ข้อแม่ทั้งหมดนี้ฉันหมายรวมถึงแกด้วย อีกอย่าง ถูไปไม่รุ่งหน้าแกไม่ต้องกลับไปที่เอกซิวเตอร์แล้วเรียนมัธยมต่อให้จบซะที่นี้แหละ”

“คุณย่าทำแบบนี้กับเราไม่ได้นะครับ!” อเล็กซานเดอร์ระเบิดอารมณ์ “คุณปู่ไม่มีวันยอมให้คุณย่าทำแบบนี้แน่!”

“คุณย่าไม่มีสิทธิ์มาสั่งว่าเราควรจะใช้ชีวิตของเราอย่างไรในนะคะ” เอลิซาเบทคร่ำครวญ

“ถ้าแกไม่ชอบข้อเสนอของฉัน” มาร์กาเร็ตบอกหลานสาวเสียงแข็ง “งั้นฉันก็ขอแนะนำให้แกไปทำงานทำเป็นสาวเสิร์ฟหรือไม่ก็ไปหาแมงดาเกาะซะ เพราะตอนนี้มีแต่สองอาชีพที่เท่านั้นแหละที่เหมาะสมกับแก”

เธอมองหน้าหลานๆ ที่ซัดลงแล้วพยักหน้าอย่างพอใจ แล้วอเล็กซานเดอร์ก็พูดขึ้นอย่างซัดเคือง “แล้วแซ็คล่ะ เขาเรียนที่เยลได้เกรดดีมาก ย่าจะไม่บังคับให้เขาอยู่ที่นี้อีกคนใช่ไหม”

เวลาที่เธอรอคอยมาถึงแล้ว “เปล่า” เธอว่า “ฉันไม่ทำแบบนี้หรอก”

เมื่อหันไปหาแซ็คคาร์แบบเต็มๆ เพื่อที่เธอจะได้มองเห็นหน้าเขา เธอก็

ตะคอกใส่ “ออกไป! ไปให้พ้นจากบ้านหลังนี้แล้วอย่าได้กลับมาอีกเด็ดขาด ฉันไม่อยากเห็นแกหรือได้ยินชื่อแกอีก”

ถ้าไม่เห็นว่าจะจู่ๆ เขาก็ขบกรามจนเป็นสันขึ้นมา เธอคงคิดว่าคำพูดของเธอไม่มีผลอะไรเลย เขาไม่ขอคำอธิบาย เพราะมันไม่จำเป็นสำหรับเขา ที่จริงเขาน่าจะคาดไว้อยู่แล้วว่าเหตุการณ์จะเป็นเช่นนี้ตั้งแต่ตอนที่เธอเริ่มยื่นคำขาดกับน้องสาว เขา เขายึดตัวขึ้นจากการฟังวาระเบียงโดยไม่พูดอะไร แล้วเอื้อมมือจะไปหยิบกุญแจรถที่ตัวเองโยนทิ้งไว้บนโต๊ะ แต่เมื่อนิ้วของเขาแตะที่กุญแจ เสียงของมาร์กาเร็ตก็แผดขึ้นและทำให้เขายังมีมือไว้ “ทิ้งไว้! แกจะเอาอะไรไปไม่ได้ ยกวันเสื้อผ้าใส่ไปเท่านั้น” เขาหอดม็อกกลับแล้วมองน้องสาวน้องชายของตนราวกับจะคาดหวังอยู่หน่อยๆ ว่าพวกเขาจะพูดอะไรบ้าง แต่สองคนนั้นอาจจะจมอยู่กับความทุกข์ของตัวเองเกินกว่าจะพูดออกมาได้ หรือไม่ก็กลัวเกินไปว่าจะต้องประสบชะตากรรมเดียวกันกับเขาถ้าทำให้ย่าหมางใจ

มาร์กาเร็ตนี้กรังเกี่ยวหลานสองคนเล็กที่ซัดลาดและหึ่งพีได้ลงคอ พร้อมกันนั้นเธอก็พยายามพูดเพื่อจะได้แน่ใจเต็มร้อยว่าจะไม่มีใครลุกพรวดพราดขึ้นมาแสดงความกล้าที่เกินงำไว้ในภายหลัง “ถ้าพวกแกคนใดคนหนึ่งติดต่อเขาหรือยอมให้เขาติดต่อล่ะก็” เธอเตือนทั้งสองในขณะที่แซ็คคาร์หันหลังและเดินไปยังบันไดทอดลงจากเฉลียง “ถ้าพวกแกกล้าขนาดไปงานปาร์ตี้ที่บ้านใครสักคนโดยมีเขาไปด้วย แกจะโดนแบบเดียวกับเขานั้นแหละ ซัดใหม่” สำหรับหลานชายที่กำลังจะจากไป เธอร้องเตือนอีกเรื่องหนึ่ง “แซ็คคาร์ ถ้าแกกำลังคิดที่จะไปขอความเมตตาจากเพื่อนคนไหนล่ะก็ อย่าเสียเวลาเลย สเตนโฮปอินดัสตรีส์เป็นแหล่งงานหลักในริจิมอนด์และตอนนี้ฉันก็เป็นเจ้าของทุกอย่าง ไม่มีใครที่อยากจะช่วยแกแล้วเสียงที่จะทำให้ฉันโกรธจนต้องตงงานหรอก”

คำเตือนของเธอเรียกให้เขาหันมาทั้งที่ไปถึงบันไดชั้นล่างสุดแล้ว เขามองเธออย่างดูหมิ่นแถมเย็นชา จนเธอตระหนักเดี๋ยวนั้นเองว่าเธอไม่เคยคิดที่จะไปพึ่งบุญของเพื่อนเลย แต่สิ่งที่ทำให้เธอสนใจที่สุดในสีหน้าของเขาคืออารมณ์ที่เธอจับได้ในแวตาคู่นั้นก่อนที่เขาจะหันหลังกลับไป ความเจ็บปวดหรือเปล่านะที่เธอเห็นในนั้นหรือว่าความโกรธ หรือจะเป็นความกลัวกันแน่ เธอหวังอย่างจริงใจที่สุดว่ามันจะเป็นทุกอารมณ์เหล่านั้น

รถตู้ที่กำลังวิ่งอยู่ชะลอความเร็วจนค่อยๆ หยุดลงตรงหน้าผู้ชายที่เดินโดดเดี่ยว เลียบไหล่ทางหลวง เขามีเสื้อนอกแบบลำลองพาดอยู่ที่บ่าและก้มหัวดูตราบกับจะ หลบกระแสมแรง “เฮ้” ชาร์ลี เมอร์ดีอก ร้องออกมา “จะติดรถไปไหม”

ดวงตาสีอำพันงันงันคู่หนึ่งเลื้อบขึ้นสบตาชาร์ลี และครู่หนึ่งที่ชายหนุ่ม ทำท่าเหมือนไม่รู้เห็นอะไรได้ใดๆ เลย อย่างกับละเมอเดินมาตามทางหลวงอย่างนั้นแหละ และแล้วเขาก็ผงกศีรษะเป็นการพยักหน้ารับ ขณะที่ชายหนุ่มป็นขึ้นที่นั่ง ชาร์ลีก็สังเกตเห็นกางเกงสีแทนราคาแพงที่ผู้โดยสารของตนสวม รวมถึงรองเท้าหนังแบบลำลองที่มันเงา ภูงเท้าเข้าคู่กัน และทรงผมที่จัดแต่งมาอย่างดี แล้วก็เข้าใจว่าตนรับคุณหนูนักศึกษาที่ต้องโบกรถด้วยเหตุผลบางอย่าง ชาร์ลีจึงชวนคุยด้วยความมั่นใจในสัญชาตญาณและทักษะการสังเกตสังกาของตน “เธอเรียนที่มหาวิทยาลัยไหน”

เด็กหนุ่มก้มหน้าคล้ายเหมือนล่าคอตีบตันและหันหน้าเข้าหากระจกหน้าต่างด้านข้าง แต่เมื่อเอ่ยขึ้น เสียงของเขาก็เย็นชาและเด็ดขาด “ผมไม่ได้เรียนมหาวิทยาลัย”

“รถเธอเสียอยู่ที่ไหนสักแห่งแถวนี้หรือเปล่า”

“เปล่า”

“ฉันครอบครัวยังอยู่แถวนี้หรือเปล่า”

“ผมไม่มีครอบครัว”

แม้ผู้โดยสารของเขาจะพูดด้วยเสียงห้วน แต่ชาร์ลีซึ่งมีลูกชายสามคนที่โตเป็นหนุ่มแล้วในนิวยอร์กก็มีความรู้สึกที่ชัดเจนว่าเด็กหนุ่มกำลังพยายามควบคุมตัวเองสุดชีวิตไม่ให้เห็นอาการฉุนออกมา เขารออยู่หลายนาทีก่อนจะถามขึ้น “เธอมีชื่อไหม”

“แซ็ค...” เขาตอบ และหลังจากเงยบอย่างลังเล เขาก็พูดต่อ “...เบนเด็คท์”

“นี่จะไปไหน”

“ไปไหนก็ได้ที่คุณจะไป”

“ฉันจะวิ่งไปถึงเวสต์โคสต์เลยนะ ลอสแอนเจลิสนะ”

“ได้” เขาพูดด้วยน้ำเสียงที่ไม่ชวนให้คุยต่อ “ไม่เป็นไร”

หลายชั่วโมงหลังจากนั้นเด็กหนุ่มถึงยอมพูดอย่างเต็มใจเป็นครั้งแรก “คุณจะให้ช่วยขนอุปกรณ์นี้ลงจากรถไหม ตอนไปถึงลอสแอนเจลิสแล้วนะ”

ชาร์ลีปรายตามองเขา แล้วรีบทบทวนข้อสรุปแรกเริ่มของตนเกี่ยวกับแซ็ค เบนเด็คท์ เขาแต่งตัวและพูดจาเหมือนเด็กมีเงินก็จริง แต่เห็นได้ชัดว่าเด็กมีเงินคนนี้กำลังไม่มีเงิน ไม่ได้อยู่ในสังคมระดับเดิม แถมยังอัปไซด์เสียอีกด้วย นอกจากนี้ยังเต็มใจที่สุดที่จะกล้ากลืนศักดิ์ศรีมาทำงานใช้แรงงานทั่วไป ซึ่งเมื่อชาร์ลีพิจารณาทุกอย่างแล้ว เขาก็คิดว่านี่แสดงถึงความกล้าหาญในระดับหนึ่งเลยทีเดียว “ท่าทางเธอน่าจะยกของหนักได้สบายเลย” เขาว่าพร้อมกับปรายตามองประเินที่ว่างสูงที่เต็มไปด้วยมัดก้ามของเบนเด็คท์อย่างรวดเร็ว “เธอออกกำลังด้วยการยกเวทหรืออะไร”

“ผมเคยต่อยมวยที่...ผมเคยต่อยมวยนะ” เขารีบแก้

ที่มหาวิทยาลัย ชาร์ลีพูดต่อในใจ และอาจเพราะเบนเด็คท์ทำให้เขานึกถึงลูกชายตัวเองตอนอายุเท่านี้ ตอนที่พวกเขาพยายามมุ่งมั่นอดทนต่อสิ่งต่างๆ หรืออาจเพราะชาร์ลีก็ได้ว่าปัญหาของแซ็ค เบนเด็คท์ นั้นหนักหนาพอดู เขาจึงตัดสินใจที่จะให้งานเด็กหนุ่มผู้นี้ทำ พอตัดสินใจได้ตั้งนั้นชาร์ลีก็ยื่นมือออกไป “ฉันชื่อเมอร์ดีอกนะ ชาร์ลี เมอร์ดีอก ฉันจ่ายเธอได้ไม่มากหรอก แต่อย่างน้อยเธอก็จะมีโอกาสได้เห็นโรงถ่ายหนังจริงๆ ตอนเราไปถึงแอลเอละนะ รถคันนี้นะบรรทุกอุปกรณ์ของเอ็มไพร์สตูดิโอ เขาทำสัญญาจ้างให้ฉันขนของไปส่ง และเราจะไปที่นั่นกัน”

ความเฉยชาเคร่งขรึมของเบนเด็คท์ต่อข้อมูลนั้นยิ่งตอกย้ำความเชื่อของชาร์ลีที่ว่าผู้โดยสารของเขาไม่ใช่แค่ถึงแตกธรรมดา แต่ยังมีดแดนด้านไม่รู้จะแก้ไขปัญหาอย่างไรในอนาคตอันใกล้ “ถ้าเธอทำงานให้ฉันดี ๆ ฉันอาจจะช่วยพูดกับฝ่ายจัดการงานที่เอ็มไพร์ให้เธอก็ได้ ถ้าเธอไม่รังเกียจที่จะทำงานกวาดถูหรือแบกหามนะ”

ผู้โดยสารของเขาหันหน้าเข้าหากระจกหน้าต่างด้านข้างและมองออกไปในความมืดอีกครั้ง จนเมื่อชาร์ลีกลับไปคิดเหมือนเดิมและตัดสินใจว่าเบนเด็คท์คิดจริงๆว่าตัวเองสูงส่งเกินกว่าจะทำงานชั้นต่ำได้ เด็กหนุ่มก็เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงแหบห้าวอันเต็มไปด้วยความโล่งอกและความขอบคุณอย่างเคอะเขิน “ขอบคุณ ผมขอบคุณจริงๆ”